

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 207/2021
08.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца АА, предузетника из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П 53896/2020 од 22.12.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору између тужиоца као привредног субјекта и тужене као другог правног лица, да је предмет спора из делатности тужиоца, јер је тужилац регистрован са шифром делатности ... - правни послови, а потраживани износ представља управо законску затезну камату на износ награде за обављено вештачење, због чега је за поступање у овом предмету стварно надлежан Привредни суд у Београду, на основу одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, а у вези одредби члана 39. и 40. Закона о парничном поступку.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 2904/2021 од 26.03.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да у смислу одредби члана 2. - 6. Закона о судским вештацима, вештак није привредни субјект, нити обавља привредну делатност, да предмет спора представља исплата износа опредељеног на име неисплаћених трошкова обављеног вештачења од стране тужиоца, те да је основ спора накнада штете због неправилног или незаконитог рада органа тужене у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, због чега сматра да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 12.11.2020. године. Предмет тужбеног захтева је исплата износа од 3.500,00 динара. Према наводима тужбе, тужилац је као стални судски вештак економско-финансијске струке пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 9482/15 по налогу суда обављао послове вештачења и за обављено допунско вештачење тужиоцу до данашњег дана није исплаћена накнада и награда у износу од 3.500,00 динара.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Са изложеног, у овом парничном поступку нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, јер је тужена Република Србија правно лице, а не природни субјект. како је предмет тужбеног захтева исплата накнаде и награде на име обављеног вештачења, нису испуњени ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да се не ради о спору у коме је тужена правно лице, које обављања делатност привредног субјекта.

Дакле, за поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић